

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5To/89/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2318011260
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Žovinec
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2318011260.3

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Žovinca a sudcov Mgr. Kristíny Ferencziovkej a JUDr. Jozefa Piknu, v trestnej veci proti obžalovanému J. X., pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 29.3.2019, č.k. 31T/131/2018-107, na verejnom zasadnutí konanom dňa 9.1.2020 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného J. X., nar. XX.X.XXXX, z a m i e t a .

odôvodnenie:

Okresný súd Galanta rozsudkom zo dňa 29.3.2019, č.k. 31T/131/2018-107 rozhodol tak, že obžalovaného J. X. uznal za vinného, že dňa 09.12.2017 v čase o 22:39 hod. v obci Šoporňa viedol motocykel - babettu zn. Korádo Manet, zelenej farby, na ulici Seredskej, takým spôsobom, že sedel na zadnej časti sedadla za J. F. a v momente, keď prechádzali motocyklom pred vozidlom polície, chytil oboma rukami riadidlá motocykla a odbočil motocyklom z ulice Seredskej na ulicu Nešporovú, kde viedol motocykel asi 50 m a následne vypol motocykel a odstaviť ho na ľavej strane vozovky, následnou dychovou skúškou mu bolo v čase o 22:49 hod. nameraných 0,96 mg/l alkoholu v dychu, pričom uvedeného konania sa dopustil napriek tomu, že bol trestným rozkazom Okresného súdu Galanta sp. zn. 0T/33/2017 zo dňa 12.02.2017, právoplatný toho dňa, ako aj následne rozsudkom Okresného súdu Galanta sp. zn. 2T/173/2016 zo dňa 14.02.2017, právoplatný toho dňa, uznaný vinným zo spáchania prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona, a rozsudkom Okresného súdu Galanta sp. zn. 1T/126/2017 zo dňa 13.11.2017, právoplatný toho dňa, mu bol okrem iného uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu na 2 roky,

teda vykonával v stave vylučujúcom spôsobilosť, ktorý si privodil vplyvom návykovej látky, činnosť, pri ktorej by mohol ohroziť život alebo zdravie ľudí alebo spôsobiť značnú škodu na majetku, hoci bol za taký čin v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch odsúdený, maril výkon rozhodnutia súdu tým, že vykonával činnosť, na ktorú sa vzťahuje rozhodnutie súdu o zákaze činnosti, čím spáchal prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona.

Za to bol odsúdený podľa § 289 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 37 písm. h), písm. m), § 38 ods. 4 a § 41 ods. 1 Trestného zákona na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 1 (jeden) rok. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona ho súd pre výkon uloženého trestu zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 61 ods. 1, ods. 5 písm. a) Trestného zákona mu súd uložil trest zákazu činnosti spočívajúci v zákaze vedenia motorových vozidiel v cestnej premávke na doživotie.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný v zákonnej lehote odvolanie a to proti všetkým jeho výrokom. Odvolanie obžalovaný odôvodnil takto:

Rozhodnutie prvostupňového súdu považujem za nesprávne, pretože súd nedostatočne zistil skutkový stav veci, nevysporiadal sa s predloženými dôkazmi ani s tvrdeniami obžalovaného, vypočutých svedkov a zároveň rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Súd sa pri svojom rozhodovaní opiera o výpovede zasahujúcich policajtov J. Q., a Mgr. J. U.. Naopak nezaoberal sa mojou výpoveďou, a pod hrozbou sankcie sa snažil prinútiť vypovedať svedka J. F., ktorý odmietol podľa § 196 ods. 2 Tr. por. vypovedať. Celé konanie má viaceré vady, už v prípravnom konaní sa policajti zasahujúci pri priestupku správali autoritatívne. Na naplnenie skutkovej podstaty tohoto trestného činu bude stačiť také ovplyvnenie fyzických a psychických schopností návykovou látkou, ktorá sa vylučuje spôsobilosť vykonávať zamestnanie alebo inú činnosť, pri ktorých by mohlo dôjsť k zákonom predpokladanému ohrozeniu života alebo zdravia, prípadne spôsobeniu značnej škody na majetku. Uvedený stav treba v každom konkrétnom prípade preukázať, pričom treba prihliadať najmä na to, aké zamestnanie alebo činnosť páchatel' pod vplyvom návykovej látky vykonával. Od začiatku prípravného konania tvrdím, že ja som motorové jednostopové vozidlo neriadil, nemal som dosah na ovládacie prvky vozidla. Jazdil som na tandeme, teda na druhom sedadle za vodičom, v tomto prípade svedkom J. F.. Tu by som chcel poukázať na jednotnú judikatúru: R 59/1965: Jazdu na tandeme /druhom sedadle/ motocykla nemožno považovať za výkon zamestnania alebo činnosť v zmysle ustanovenia § 201 TZ, teraz § 289 Tr. zák./ R I/1966 Vedenie motorového vozidla vodičom, ktorý požil isté množstvo alkoholu, treba pokladať za činnosť v zmysle ustanovenia § 201 TZ, lebo možnosť ohrozenia chránených záujmov vyplýva už z povahy vozidla, ktoré svojou hmotnosťou a motorickou silou môže spôsobiť závažné deštruktívne účinky. Naproti tomu činnosť v zmysle § 201 TZ nie je jazda podnapitého cyklistu a ani jazda na tandeme /druhou sediacou osobu na motocykli/. Vynárajú sa však značné rozpory a pochybnosti vo výpovediach svedkov ktoré korešponujú so zásadou trestného konania „in dubio pro reo“, teda v pochybnostiach v prospech obvineného. Súd v každej trestnej veci vo všeobecnosti je povinný postupovať tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na jeho rozhodnutie. Je potrebné s rovnakou starostlivosťou objasňovať okolnosti svedčiace tak proti obžalovanému, ako aj okolnosti svedčiace v jeho prospech, aby bolo možné vyniesť spravodlivé rozhodnutie. Preto je potrebné, aby súd dostatočne objasnil vec v takom rozsahu, aby bolo zrejmé, že sa stal skutok a tento vykazuje všetky znaky skutkovej podstaty žalovaného trestného činu. V nadväznosti na hodnotenie jednotlivých dôkazov, prišlo k viacerým pochybnostiam, čo zakladá Jednu zo základných zásad trestného konania v pochybnostiach prospech obžalovaného. Zo všetkých vykonaných dôkazov nevyplývajú také skutkové zistenia, k akým dospel okresný súd. Odôvodnenie rozsudku v časti vysporiadania sa s výsledkami dokazovania je zároveň sčasti protirečivé. Treba však uviesť, že súd sa nemal zaoberať výpoveďami svedkov - príslušníkov PZ, ktorý vykonávali svoju služobnú činnosť. Naše tvrdenie jednoznačne podporuje viacero rozhodnutí NS ČR, ktoré vychádza rovnako z niekoľkých nálezov Ústavného súdu ČR, napríklad I. ÚS 677/2003, III. ÚS 451/2004, ktoré riešia obdobnú problematiku. Najmä z nálezu II. ÚS 2014/2007, ktoré rieši rovnako procesnú situáciu a jednoznačne konštatuje nepoužiteľnosť výsluchov zasahujúcich policajtov a jeho ústavnoprávnu neprípustnosť. NS ČR ďalej uvádza vo svojom rozhodnutí 7 Tdo 1116/2012, že v súdnom konaní možno použiť ako dôkaz výpoveď, kedy policajt môže vypovedať ako svedok na súde o veciach, ktoré na mieste činu videl, sám zaznamenal svojimi vnemy a súd jeho výpoveď pripustí ako dôkaz v trestnom konaní. Súd však nesmie pripustiť jeho výpoveď ako svedka o udalostiach, ktoré zistil dotazovaním u osôb na mieste činu, vyťažovaním poškodených, páchatel'ov či svedkov, teda požadovaním vysvetlenia podľa § 158 ods. 3 písm. a/ Trestného poriadku ČR. Ak by sme aj pripustili výpovede svedkov, tak nejednoznačne tvrdia odkiaľ som mal spolu s F. prichádzať, teda či z prava doľava alebo naopak. Svedok Q. vo svojej výpovedi vytváral nejasnosti, nevedel určiť na ktorej strane riadidiel sa nenachádzajú ovládacie prvky a teda ani nemohol s určitosťou povedať kto ich ovládal. Je však pravdou, že spolu s F. sme prechádzali pred vozidlom PZ kolmo z prava do ľava, a teda nemohli jasne vidieť kto má kde ruky a kto jednoznačne ovláda ovládacie prvky na vozidle, ktoré sa nachádzajú na odvrátenej strane a teda obaja svedkovia nemali možnosť vidieť kde mám ruky ja a kde F. a teda ani to kto ovláda smer a rýchlosť vozidla. V tomto výhľade im bránila ľavá ruka F.. Skutok sa mal stať v čase po 22:39 v zimných mesiacoch, kedy je v tomto zimnom období už dávno tma a v obci Šoporňa v týchto nočných hodinách vypínajú verejné osvetlenie z dôvodu úspory. Aj tento fakt s určitosťou ovplyvnil vnemy svedkov. Celá jazda pred vozidlom PZ trvala len niekoľko sekúnd. Podľa § 119 ods. 2 Tr. por., za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť na náležité objasnenie veci a čo sa získalo z dôkazných prostriedkov podľa Trestného poriadku alebo podľa osobitného zákona. Z uvedeného zákonného ustanovenia je zrejmé, že dokazovať skutkový stav veci možno len zákonným spôsobom a to dôkaznými prostriedkami, ktoré sú upravené v Trestnom poriadku, respektíve, ktoré vyplývajú z osobitného zákona. Napriek tomu, že ustanovenie § 119 ods. 2 Tr. por. vypočítava dôkazné prostriedky len demonštratívne, je limitujúcim

faktorom dokazovania práve zásada zákonnosti, t. j. skutočnosť, že dokazovať možno len dôkaznými prostriedkami upravenými v Trestnom poriadku, či v osobitnom zákone. V prípade, ak sa skutkový stav veci dokazuje prostriedkami, ktoré Trestný poriadok alebo osobitný zákon nepokladá za dôkazný prostriedok, nemôže byť výsledkom takéhoto dokazovania dôkaz použiteľný v trestnom konaní, teda takýto prostriedok nemôže slúžiť na náležité zisťovanie skutkového stavu veci a súd ani nemôže o takýto prostriedok oprieť svoje rozhodnutie. Skutkové zistenie okresného súdu vzbudzujú pochybnosť o svojej správnosti, závery súdu tak vyznievajú tendenčne v neprospech obžalovaného. Svedok J. F. už v prípravnom konaní vo svojej výpovede dňa 10. 12. 2017 jednoznačne potvrdil, že predmetné jednostopové motorové vozidlo riadil on. Dňa 26. 4. 2018 bol opakovane vypočutý v postavení svedka, kde jednoznačne potvrdil, svojimi slovami: „dnes vypovedám, že babetu som šoféroval. Šoféroval som ju tak, že pravou rukou držal plyn a ľavou rukou som držal riadidlo na ľavej strane.“ Na hlavnom pojednávaní dňa 22. 02. 2019 odmietol svedok F. po zákonom poučení vypovedať, a ako dôvod uviedol, že by si sám privodil trestné stíhanie. V tomto okamihu sudca nezvládol celé konanie a pod hrozbou pokuty doslova nútil svedka vypovedať, a to i napriek tomu, že menovaný len využil svoje zákonné právo. Tu treba jasne zdôrazniť, že menovaný svedok bol za tento skutok riadne riešený na dopravnom inšpektoráte Galanta č.k. ORPZ-GAODI2- 199/2018-P, ktorým rozhodnutím bol sankcionovaný za tento istý skutok finančnou pokutou. Ďalej by som chcel uviesť, že ja a aj svedok sme rovnakej postavy, výšky a stavby tela a je teda nemysliteľné, aby som ja cez osobu svedka F. videl na cestu pri riadení motocykla, taktiež som nemohol ovládať ovládacie prvky na motocykli a čo je hlavné nemohol som dosiahnuť na brzdu. Za tento skutok bol riadne riešený svedok F., a pýtam sa teda, je možné, aby jednostopové vozidlo riadili naraz dve osoby? Ak si polícia bola jednoznačne istá, prečo menovaného svedka riešili priestupkovom konaní za ten istý skutok. Na hlavnom pojednávaní bol prehratý obrazový záznam, s krátkou časovou sekvenciou a zlou kvalitou, no i napriek tomu, súd jasne konštatoval, že ja sedím vzaďu za svedkom F., a obe osoby máme ruky na riadidlách, to však nezakladá fakt, že ja som mal ovládacie prvky pod nadvládou, a mohol som tak meniť smer a rýchlosť jazdy, a teda riadiť motocykel. Odbor bezpečnostnej legislatívy Kancelárie ministra vnútra SR vyslovil, že pod pojmom vodič motorového vozidla: podľa § 2 ods. 2 zák. č. 8/2009 Zbierky o cestnej premávke, definuje vodiča ako osobu, ktorá vedie vozidlo. Osoba vedie vozidlo vtedy, ak usmerňuje jeho pohyb, čiže udáva /ovplyvňuje/ smer a rýchlosť vozidla a reálne teda ovláda jeho riadiace prvky - volant, brzdový a plynový pedál a prevodovku. Ďalej by som chcel uviesť skutočnosť, že bolo porušené moje právo, a to tak, že súd vykonal hlavné pojednávanie dňa 29. 3. 2019 v mojej neprítomnosti a to i napriek tomu, že som sa riadne a včas ospravedlnil prostredníctvom svojho obhajcu zo zdravotných dôvodov, tu chcem poukázať na potvrdenie lekárky, ktorá potvrdila, že vzhľadom k zdravotnému stavu nedoporučuje sa mi zúčastniť pojednávania. Toto potvrdenie je súčasťou spisu, nakoľko ho doručil krátkou cestou môj obhajca. Po vykonaní a vyhodnotení dokazovania tak jednotlivo ako i v ich súhrne, nemal súd za preukázané, že obžalovaný sa dopustil skutku, za ktorý bola podaná obžaloba Okresnou prokuratúrou Galanta č. 1 Pv 664/17/2202-14 Preto navrhujem odvolaciemu Krajskému súdu v Trnava, aby zrušil mnou napádaný rozsudok Okresného súdu Galanta sp. zn. 31T/131/2018 podľa § 321 Tr. por. a podľa § 322 Tr. por. po zrušení tohto rozsudku vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju ten v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu obhajca obžalovaného doplnil, že osoba sediaci na nosiči na babete nemôže viesť takéto motorové vozidlo, pretože babeta je jednostopové motorové vozidlo, ktoré nie je určené pre dvoch jazdcov. Navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a obžalovaného oslobodiť spod obžaloby z dôvodu § 285 písm. a) Tr. por., teda že nebolo preukázané, že došlo k spáchaniu skutku v zmysle zásady in dubio pro reo.

Prokurátor uviedol, že považuje rozhodnutie prvostupňového súdu za zákonné, správne, súd I. stupňa sa v dostatočnej miere vysporiadal so všetkými okolnosťami potrebnými na spravodlivé rozhodnutie. Navrhol, aby odvolanie obžalovaného bolo zamietnuté ako nedôvodné.

Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku:

1) Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

3) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Krajský súd v Trnave ako odvolací súd podľa § 315 Trestného poriadku preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 316 Trestného poriadku a zistil, že nie je dôvod na zamietnutie odvolania v zmysle § 316 ods. 1 Trestného poriadku, ani na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku. Odvolanie podal obžalovaný ako oprávnená osoba, v zákonnej lehote a proti výrokom, proti ktorým je tento opravný prostriedok prípustný.

Po preskúmaní napadnutých výrokov, dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Odvolacie námietky obžalovaného smerujú jednak proti zhodnoteniu vykonaných dôkazov zo strany prvostupňového súdu, keď namieta, že zo všetkých vykonaných dôkazov nevyplývajú také skutkové zistenia, akým dospel okresný súd. Ďalšie odvolacie námietky smerujú proti nepoužiteľnosti výsluchov zasahujúcich policajtov, ako dôkazov preukazujúcich vinu obžalovaného. V poslednom rade obžalovaný namieta nesprávnosť postupu prvostupňového súdu, ktorý vykonal hlavné pojednávanie dňa 29. 3. 2019 jeho neprítomnosti a to napriek tomu, že na takýto postup neboli splnené zákonné predpoklady.

Podľa názoru odvolacieho súdu, prvostupňový súd vyhodnotil vykonané dôkazy správnym spôsobom, keď tieto vyhodnocoval komplexne, skúmajúc ich pravdivosť a hodnovernosť a logickým spôsobom. Hodnotenia dôkazov prvostupňový súd riadne vysvetlil, v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Trestného poriadku, a to najmä na strane 5 svojho rozhodnutia. Zrozumiteľným spôsobom uviedol, akými úvahami sa riadil pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako sa vyrovnal s dôkazmi, ktoré si obsahovo navzájom odporujú a tiež aj to, ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného. Vzhľadom na komplexnosť hodnotenia vykonaných dôkazov a obsahovú správnosť tohto hodnotenia, odvolací súd nepovažuje za potrebné opakovať argumenty prvostupňového súdu, ktoré si v plnom rozsahu osvojuje. Preto na ne v tejto časti odôvodnenia svojho uznesenia iba odkazuje. Pokiaľ ide o hodnovernosť výpovedí svedkov - zasahujúcich príslušníkov polície, o týchto nemal odvolací súd žiadne pochybnosti. Uvedení svedkovia tak v štádiu prípravného konania, ako aj na hlavnom pojednávaní zhodne popísali rozhodujúce skutočnosti, ktoré pozorovali na vlastné oči vo vzťahu k vedeniu motocykla zo strany obžalovaného a ktoré boli neskôr premietnuté do takzvanej skutkovej vety obžaloby a následne i napadnutého rozsudku okresného súdu. Obaja svedkovia jednoznačne a opakovane potvrdili, že videli obžalovaného, že spoločne so svedkom J. F., riadil uvedený motocykel. Skutočnosť, že motocykel - babetta, na ktorom sa viezli tak obžalovaný, ako aj svedok J. F., nie je uspôsobený na jazdu pre 2 osoby zároveň, nie je dôkazom o tom, že obaja tak v prejednávacom prípade neurobili. Bolo otázkou ich „šikovnosti a odvahy“, že sa podujali na takýto spôsob vedeniach motocykla. Podľa názoru odvolacieho súdu pri ich rozhodovaní hrala úlohu aj skutočnosť, že obaja boli pod vplyvom alkoholu. Výpovede uvedených svedkov sú podporené tak obrazovým záznamom z palubnej kamery zasahujúceho služobného motorového vozidla príslušníkov polície, ako i výpoveďou svedka J. F. z prípravného konania, ktorá bola, v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku, na hlavnom pojednávaní okresného súdu prečítaná. Skutočnosť, že svedok F. bol za svoje konanie, v súvislosti s vedením uvedeného motocykla sankcionovaný v priestupkovom konaní finančnou pokutou, nemá nijakú súvislosť s posudzovaním trestnosti konania obžalovaného a teda s tým, že obžalovaný svojim konaním naplnil zákonné znaky oboch prečinov, zo spáchania ktorých ho uznal prvostupňový súd za vinného.

S námietkou obžalovaného, že výpovede zasahujúcich policajtov nie sú dôkazy prípustné v trestnom konaní na jeho usvedčenie zo spáchania z citovaného skutku, sa odvolací súd nestotožňuje. Názor obhajoby vychádza z judikatúry, ktorá sa aplikuje v situáciách, keď sú policajti vypočúvaní na skutočnosti, o ktorých sa dozvedeli od iných osôb pri vykonávaní ich služobnej činnosti, teda takých skutočností, ktorých priamymi svedkami neboli. V tomto prípade však príslušníci polície vypovedajú o skutočnostiach, ktorých boli priamymi svedkami, teda svedkami toho konania obžalovaného, pre ktoré je trestné stíhaný a ktoré naplňa zákonné znaky trestného činu. Vypočutie týchto osôb ako priamych svedkov v štádiu konania pred súdom nič nebráni.

Pokiaľ ide o postup prvostupňového súdu pri vykonávaní hlavného pojednávania dňa 29. 3. 2019, tento považuje odvolací súd za zákonný.

Obžalovanému bol na hlavnom pojednávaní dňa 22. 2. 2019 oznámený termín odročeného hlavného pojednávania určený na 29. 3. 2019, čo obžalovaný vzal na vedomie. Zo spisu vyplýva, že obhajca obžalovaného doručil 1 deň pred termínom konania hlavného pojednávania súdu emailovú správu, v ktorej žiadal o ospravedlnenie neúčasti a o odročenie pojednávania, ktoré sa má konať dňa 29. 3. 2019, z dôvodu pracovnej neschopnosti klienta. V prílohe zaslal súdu fotokópiu potvrdenia o pracovnej neschopnosti obžalovaného. Ešte v ten deň bol obhajca obžalovaného zo strany súdu emailom upovedomený o tom, že sudca ospravedlnenie neakceptuje, pretože nespĺňa náležitosti podľa § 120 ods. 2 Trestného poriadku, nie je dôvod na odročenie pojednávania a pojednávanie sa bude konať (číslo listu 99).

Postup prvostupňového súdu, v súvislosti so žiadosťou obhajcu obžalovaného o odročenie hlavného pojednávania, považuje odvolací súd za správny. Ospravedlnenie obžalovaného neobsahuje vyjadrenie ošetrojúceho lekára o tom, že jeho zdravotný stav mu neumožňuje účasť na úkone, na ktorý bol predvolaný, bez ohrozenia života alebo závažného zhoršenia zdravotného stavu alebo z dôvodu nebezpečenstva rozšírenia nebezpečnej nakažlivej ľudskej choroby, tak ako to vyžaduje ustanovenie § 120 ods. 2 Trestného poriadku. Samotná pracovná neschopnosť obžalovaného, bez existencie uvedeného potvrdenia ošetrojúceho lekára, teda nebránila prvostupňovému súdu v tom, aby vykonal v jeho neprítomnosti hlavné pojednávanie, o ktorom bol obžalovaný riadnym spôsobom upovedomený. Výroky o treste osobitne odvolaním napadnuté neboli. Tieto preskúmal odvolací súd z hľadiska možnosti ich uloženia, prípustnosti ich výmery a primeranosti vo vzťahu k osobe obžalovaného a zisteným okolnostiam prípadu. Zistil pritom, že uložené tresty sú z uvedeného pohľadu zákonné a primerané. Prvostupňový súd ich uloženie riadne odôvodnil, pričom odvolací súd sa z jeho argumentáciou stotožňuje.

Vzhľadom na vyššie uvedené zistenia vyhodnotil odvolací súd všetky námietky obžalovaného ako nedôvodné, iné chyby napadnutého rozsudku, ktoré neboli odvolaním vytýkané a ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, odvolací súd nenašiel a preto odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.